

L'assegurança social d'accidents

En el Conveni de Ginebra de l'any 1925 s'hi estipula l'obligació de convertir l'indemnització per accidents del treball en renda vitalícia o pensió en els casos en que l'obrer resti incapacitat a conseqüència de l'accident. I com l'Estat espanyol és un dels signataris d'aquell Conveni, és clar que l'Estat ha de preocupar-se—i a no trigar gaire, doncs han passat ja més de quatre anys des d'aquella data—de portar a cap la reforma corresponent de la llei vigent d'accidents, suara incorporada al Codi del Treball.

Però al tractar de donar forma al compliment del Conveni ginebrí s'ha trobat el Govern espanyol amb una dificultat màxima derivada de la càrrega enorme que significa pel patró l'atènyer aquella pensió vitalícia, sobretot en el cas en que l'obrer resti incapacitat pel treball en plena joventut i la vida del mateix es prolongui fins a la durada de vida normal. Sostenen els patrons que el cost de producció no pot recarregar-se fins els límits que semblant solució suposaria, sobretot en determinades indústries en plena crisi o amb guanys migrats; i l'única solució que hi veuen és el convertir l'import de l'indemnització actual en prima del segur de renda vitalícia.

I quan aquesta solució ha estat planejada damunt els càlculs derivats de les taules de mortalitat s'ha vist clarament que la pensió resultaria quelcom irrisori que ni la llei ni l'obrer poden prendre seriosament ni pensar en la possibilitat de arribar a semblant solució!

Llavors, quin altre camí queda per a l'implantació forçosa del Conveni de Ginebra? Una sola; el de prescindir absolutament de la base actual en que es fonamenta l'indemnització per accidents; i estructurar el d'accidents com un veritable segur social.

Els segurs socials normals es redueixen a cinc: el de vellesa, el de malaltia (amb la seva variant de maternitat), el d'accidents, el d'atur forçós i el d'invalidesa. El de vellesa i la variant del de malaltia coneguda amb el nom de segur de maternitat són els únics que tenim aquí implantats. ¿Per què, doncs, ara que la ocasió es presenta, enlloc de cercar modificacions a la llei d'accidents del treball no anem directament a estructurar el d'accidents com un veritable segur social? Són ja uns vint els Estats que el tenen implantat en aquesta forma; entre ells Alemanya en el seu famós Codi de l'assegurança, Itàlia, Portugal, etc. És cert que la major part de les càrregues recauen damunt el patró; però l'intervenció de l'obrer i la de l'Estat no hi són pas petites tampoc.

Dues informacions públiques ha obert durant l'any 1929 el Consell Superior del Treball sobre modificació de la llei d'accidents a base del repetit Conveni de Ginebra de 1925. Ambdues han estat molt concorregudes; però més aviat en el sentit de refusar les modificacions segons aquell Conveni (cosa ja impossible, donat que el mateix està ratificat) que no en el sentit de senyalar solucions que coordinessin la necessària modificació de la llei amb desenrotllaments nous de la mateixa cap al camp de l'assegurança social. Amb tot i això, no han mancat informants que han senyalat aquesta orientació, i segons s'ens diu oficiosament, sembla que el Consell del Treball ha plantejat el seu informe al Ministeri sobre aquestes bases: impossibilitat de recarregar el cost de la producció amb aquest augment que la pensió vitalícia dels incapacitats per accident suposaria: impossibilitat de crear dita pensió vitalícia prenent com a prima del segur que la mateixa suposa l'indemnització actual de la llei d'accidents; i com a conseqüència, necessitat de derivar el plantejament del problema cap el camp de l'assegurança social per accidents en el cas d'incapacitat per a treballar de l'accidentat.

¿L'Estat, que compta amb un organisme tècnic per a l'implantació i estudi dels segurs socials (l'Institut Nacional de Previsió) no podria encarregar al mateix l'estudi de la nova modalitat del segur d'accidents donant aixís compliment al conveni internacional subscrit pel Govern i venint a satisfer, amb aquest nou segur social, una petició, la justícia de la qual no pot desconèixer ningú?

Josep M. Gich

(Prohibida la reproducció)

Aquest número ha passat per la censura governativa

Un nou diari

S'ens prega la publicació de la nota següent:

«La carència d'un òrgan autèntic del republicanisme català a Barcelona, de directives decididament esquerristes, portaveu de les aspiracions maximalistes en l'ordre polític i social, ha fet reunir un grup de republicans i socialistes catalans que han trobat els mitjans necessaris perquè la publicació diària d'aquest òrgan sigui una realitat.

Sota el títol «La Voluntat», la democràcia catalana republicana i socialista, tindrà des d'ara un portaveu en el qual

col·laboraran les darreres promocions polítiques, literàries i artístiques.

Sortirà els vespres i en breu es farà pública la seva llista de redactors i col·laboradors».

Facècies i anècdotes

Una raó

A l'escola el professor demana perquè són muts els peixos. Ningú no respon. A la fi, un alumne diu que ell ho sap.

—A veure, digues—li fa el mestre encoratjant-lo.

—Molt senzill, senyor mestre: ¿Que heu provat mai de parlar quan teniu el cap dins de l'aigua?

L'esperit dissident

Tot just equilibrada la marxa d'un diari republicà de la nit, La Nau, lleigeixo una nota oficiosa en la qual s'anuncia l'aparició a Barcelona d'un altre òrgan periodístic, també republicà i també de la nit que s'ha d'anomenar La Voluntat. Desitjaria que aquestes ralles no fossin preses com una crítica prematura a l'actuació dels homes que han decidit publicar-lo, car no és aquest el meu objectiu. Vull senyalar, tan sols, el fenomen com una nova manifestació del mal, pel que es veu incurable, que patim des de temps immemorial els catalans, no sé si influenciats pel nostre origen milenari de mercaders, que, si bé en certs aspectes, pot considerar-se com una meritíssima virtut, en altres és un defecte al qual podem atribuir la major part de les nostres penes.

Tots els que llegim diaris i seguim les trajectòries de cada un, hem pogut veure els esforços titànics, veritablement mereixedors de l'afecte i de l'èxit, que ha tingut de fer Rovira i Virgili per a poder establir La Nau. Cregut, sens dubte, que l'opinió republicana respondria a la seva crida el convertí en diari del matí, per tal d'augmentar-ne l'expansió. L'assaig, però, no reeixí i La Nau tornà a sortir com a periòdic nocturn. Darrerament hem llegit que s'ha constituït una societat anònima amb capital suficient per a assegurar-li la vida un temps relativament llarg. Rovira i Virgili, excel·lent periodista i fervent republicà ha volgut que el seu ideal polític tingués un òrgan d'expressió i ha esmerçat en la tasca les seves forces morals i materials, amb una voluntat admirable. Sincerament crec que en les planes del seu diari s'hi poden trobar representats els homes que militin en els partits catalans d'esquerra. I en aquest moment ens arriba a les mans la notícia de la propera aparició de La Voluntat «diari republicà de la nit», i en la nota ens diuen que «la carència d'un òrgan autèntic del republicanisme català a Barcelona» obliga uns quants republicans i socialistes a la publicació del futur diari.

És clar que sense saber què ha passat ni conèixer certes interioritats no es pot prejudicar la qüestió. Parlo només com si fós un espectador anònim a qui la lectura de la nota haurà causat, si altre efecte no, una desorientació absoluta. Aquest espectador haurà sentit predicar com una veritat bàsica que la unió fa la força, en contra d'aquell vell aforisme «Divideix i venceràs». Si s'hi fixa molt acabarà sense saber on toca. Però els observadors que coneixem el nostre poble veurem amb amargor que no hi ha escarment. Així, sempre estarem a la mercè del primer que arribi assabentat de la nostra pruja dissident la qual, de divisió en divisió, arriba fins al més insòlit individualisme.

Marçal

Cinc novel·listes i un premi

IV

Millàs-Raurell

—La concurrència simultània d'obres inèdites i publicades al Premi Crexells, lleva interès a les segones; sobretot quan duen ja un cert temps d'editades. Exemples: «Eulàlia», de M.ª T.ª Vernet; «All i salobre», de J. M. de Sagarra, i «Entre els isards i la boira», de Millàs-Raurell.

—Aquesta darrera, sobretot, és digna d'especial comentari. Recordeu que les referències oficioses del Jurat remorquen per cert aquestes dues manifestacions d'autors joves, Mínguez i Millàs-Raurell, com un dels falaguers resultats del concurs.

—Heu observat una cosa, com a experiència d'aquest aplec de novel·les? El gran pes de tradició que gravita damunt la nostra novel·lística. Domènec Guansé ho retreia en la seva crítica a l'obra de Millàs-Raurell, i ara aquesta constatació resta confirmada amb caràcter general.

—Interpreteu això com un defecte? Ens queixàvem justament de manca de tradició novel·lística, i l'adjudicació del premi responia per tant a la necessitat de crear-la.

—No m'acabeu d'entendre. Em refereixo al rastre sensible de factors tradicionals, vuitcentistes si voleu, en les pàgines d'aquestes novel·les joves i modernes.

—Permeteu-me de fer-vos notar que aquest vuitcentisme que esmenteu, com una reticència o un blasme, jo el trobo simplement inexpugnable. Us recomano de llegir les obres de Martí Genís Aguilar, que ara comença a reeditar la Poliglota, les de Narcís Oller, les de Berga i Boix, de Vayreda o de Bosch de la Trinxeria. Tindreu sorpreses. I veureu sobretot com sols ha estat possible bastir damunt el fonament i l'estructura que aquells deixaren en un camí posterior.

—Tanmateix, no puc estar-me d'adonar-me'n. Sagarra i Mínguez, bé que d'una fàisió ben diferent, en la manera, en l'objectiu i en tot, ens presenten un cas de Seminari. Millàs-Raurell, la Vernet, Puig i Ferrer, un ambient, al menys inicial, de poble...

—Reaccioneu massa agressivament encara contra un tòpic, el de la barretina i el porró. Preneu l'obra de Millàs-Raurell, per exemple; i no en sabreu treure una sola plana. Justament el mitjà exterior on es mouen els personatges és un veritable encert. I àdhuc un crític com En Montoliu, qui ha combatut la tesi i el problema de la novel·la, pondera extraordinàriament dues escenes, diem-ne naturals, per aquest encert especial de l'autor.

—Però, i el dialectalisme, encara! La novel·la de Mínguez comença amb un diàleg de regust dialectal, ingenu, que torna a la boca. I al Millàs-Raurell, com a l'anterior, també se li escapa aquell «no fa?», que ja ens hauríem d'haver tret de sobre, com una romanalla preciosa del nostre ruralisme i realisme mal entesos,

—En ocasió d'aquest concurs, he rellegit la novel·la de l'autor de «La caravana». Reconec que no hi ha una fusió absoluta d'elements, un equilibri de resultat; que hom potser insisteix massa l'estudi d'un procés patològic, admirablement explicat, d'altra banda. Però dintre la simplicitat d'un ambient solitari, cercat aposta i magníficament dominat, Millàs-Raurell reix a matisar psicològicament i literàriament la seva tragèdia, és a dir la de Teresa.

—Exacte; la tragèdia de Teresa. Algú ha dit que aquesta novel·la era la d'un sol personatge. No hi estic d'acord. Té molt més interès artístic que el mateix «Biel», —més analitzant en l'evolució de la seva folia que no en la seva normalitat espiritual, tanmateix vulgar,— la figura de la seva dona; aquesta, de primer inspira toteseguit una simpatia física i anímica singulars, la mateixa que s'encomana al Bartomeu, i després un viu interès dramàtic, que passa a un terme preponderant en l'atenció afectiva del lector i que és l'immediat reflexe de les reaccions anormals, i ja menys interessants, de Biel.

—Certament. I al crític que a l'udieu li han passat també per alt les pàgines on és expressat el torment de Miquelet, adolescent que esclata, amb una justesa psicològica remarcable. I aquest personatge és sempre present, activament o passiva, en la tragèdia, sense perdre mai el seu lloc de primer terme. El mateix Bartomeu...

—Nogensmenys, un defecte trobaria en l'obra de Millàs-Raurell, com en la «Eulàlia» de la Vernet. Ambdós els costa una mica de limitar els horitzons de la consciència i de la sensibilitat dels seus protagonistes. La superioritat del propi esperit els fa lliurar-se a l'anàlisi i a la subtilització dels sentiments dels seus herois, fins més enllà del que és versemblant en llur naturalesa, i aleshores han d'esmenar, de tant en tant, aquest excés, per corregir la desharmonia de l'obra i tornar-la al pla on han volgut situar-la.

—Moralment, però, ¿justifiqueu aquest fatalisme tan pronunciat, quasi diria forçat, d'«Entre els isards i la boira»? —El romanticisme efectista del títol em sembla vestir o disfressar un determini filosòfic, més o menys instintivament. I això és el que potser fa perdre vida i positiu interès humà, —salvante excepcions tan formidables com els capítols XXX i XXXI i munió de marques psicològiques,— a la tercera part de l'obra.

—Jo, malgrat tot, desconfio de què aquesta obsessió depressiva sigui del tot inherent al nostre autor. La varietat de perspectives i de suggestions de «La caravana» em dona raó de sobres per afirmar-ho.

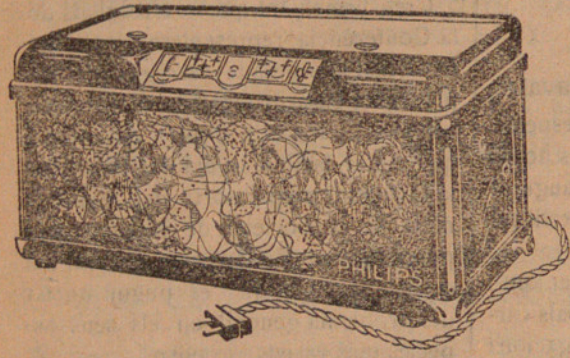
Octavi Saltor

: IMPREMTA MINERVA :
PER A MODISTES: Maquinetes amb els seus filtons; Albums de lletres; Paper de calcar de tots colors i tinta per a marcar roba.

"Radio - Electricidad - Mataró"

CARRER DE BARCELONA, 26
UNIC DIPOSIT DE PRODUCTES PHILIPS-RADIO

Directes a la corrent

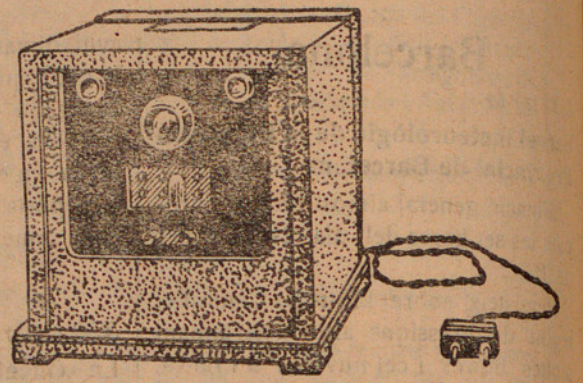

Receptor n.º 2511 Ptes. 975

COMPTAT I TERMINIS

ACCESSORIS, REPARACIONS I CANVIS

Laboratori Modern :: Preus Reduïts

Receptor n.º 2515 Ptes. 325

La Reconstructora - Americana -

- DE -

PERE PARRA

Goya, 10 - Tel. 72482 - Barcelona

La casa que compta amb utilatge més modern per tota mena de

Reparacions de màquines d'escriure per difícils i delicades que siguin.

Llimpiesa de Màquines d'Escriure

heu's ací una cosa indispensable pel bon funcionament i llarga duració de les màquines.

La Reconstructora Americana

és la casa que compta amb més abonats a Barcelona i a Mataró per realitzar els seus treballs amb tota cura i absoluta garantia.

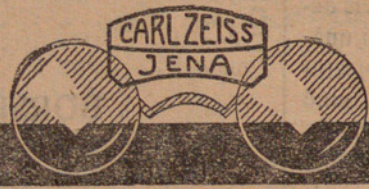

Abonaments de llimpiesa i conservació

de tota classe de màquines a preus econòmics.

SERVEI A DOMICILI

enaquesta ciutat quatre vegades al mes.

JOIES-OPTICA-RELOTGES DE CALITAT

Cristalls PUNKAL ZEISS

PREU FIXE

VICENS ESTEVE - Barcelona, 57

«EL SIGLO»

SANT CRISTOFOR, 8 - (Plaça Xica) -

IMMENS ASSORTIT EN ALFOMBRES DE TOTES CLASSES, PARAIGÜES, CAMISERIA, BÀNOVES, MANTES DE LLANA DE LES MES ACREDITADES MARQUES

:: Preus baratíssims ::

USTED DEBE
adquirir un ejemplar de la extraordinaria publicación

Barcelona

en el año de la Exposición Internacional 1929

La mejor guía del turista, con diversos itinerarios, descripciones y grabados de Monumentos, Museos, Archivos, Edificios públicos e históricos

Señas de todo el Comercio e Industria

PLANO DE LA CAPITAL con un callejero

MAPA DE LA PROVINCIA EN COLORES

REGALO DEL PLANO OFICIAL DE LA EXPOSICIÓN

2,500 páginas encuadernación lujosa

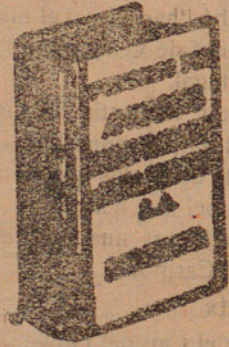
20 Pesetas en toda España

En Librerías y la Casa editora

Amigos Bailly-Baillière y Hiera Bañados S. A.

Enrique Granados, 86 y 88 - BARCELONA

CON UN EJEMPLAR DE LA

GRAN GENERAL DE GATELLS

(Cataluña - Mallorca - Ibiza)

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

Gran General de Gatlles

MOBLES CLARIANA

Exposició i venda de mobles de totes classes i estil
RESTAURACIÓ DE TOTA CLASSE DE MOBLES
ESPECIALITAT EN ELS ENCÀRRECS
Bisbe Mas, 17 MATARÓ

FRANCISCO FABREGAS

SUCCESSOR DE L'ANTIGA «CASA RECODER» - FUNDADA EN 1774
Ofereix a la seva distingida clientela els seus articles de Joieria, Relotgeria i Optica
Enric Granados, 45 MATARÓ

APARELLS I MATERIALS DE RADIO

Venda, instal·lació i reparació de tota classe d'aparells

JOSEP CASTANY

RIERA, 47 MATARÓ

Manufactura Ibérica de Lamparas Eléctricas, S. A.

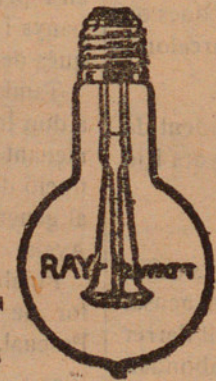
SUCCESSORA DE

Clavell Germans

Clares - Vidre blau Opalina

FÀBRICA DE BOMBETES ELÉCTRIQUES

Ray 1/2 Watt

Preus de fàbrica

Venda: a la Fàbrica, Biada, 5
Lampisteria Bigay, Riera
Dipòsit de Barcelona: Rambla de les Flors, n.º 16, entressol

A SEVILLA

per

l'Exposició Ibero - Americana

GRAN VIATGE POPULAR

Es visitarà a més de l'Exposició de Sevilla:

Córdoba i la seva Mesquita.

Sevilla. L'Alcazar, Casa de Pilatos, la Catedral i la Giralda i els típics barris de Santa Cruz i de Triana.

Granada. La Alhambra, els jardins del Generalife, el Palau de Carles V, l'Albaicin, Sierra Nevada, etc.

amb l'organització del

TURISME INTERNACIONAL

(VIATGES SERRA) - BARCELONA - Canuda, 33

Per a més detalls i inscripcions a l'Administració del DIARI